ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΓΓΛΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἀπὸ τὸ «Πίτσμπουργκ Πόστ» :

Ὁ κατηγορούμενος, *(τρομερὸς δολοφόνος)*. — Αὐτὸ τὸ «ξεπεταρούδι» θὰ μὲ ὑπερασπίση;

Ὁ δικαστής.—Ναί, αὐτὸς εἶνε ὁ δικηγόρος σου.

Ὁ κατηγορούμενος. — Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀλλάξω; Νὰ πάρω κανένα σοβαρώτερο;

Ὁ δικαστής. — Ὄχι, γιατὶ τὸ δικαστήριο αὐτὸν ὥρισε ἐξ ἐπαγγέλματος συνήγορό σου.

Ὁ κατηγορούμενος. — Καλά, ἂν πέθαινε ὅμως, δὲν θὰ μοῦ ἔδιναν κανέναν ἄλλον;...

Ὁ δικαστής. — Ἔ, τότε... φυσικά...

Ὁ κατηγορούμενος. — Ὡραῖα... Μπορῶ νὰ πῶ διὸ λόγια... ἰδιαιτέρως στὸν κ. συνήγορό μου;...

***

Ἀπὸ τὸ «Μπόστον Στάρ» :

Τὰ μοντέρνα κορίτσια.

—Ναί, μαμά... ναί... ἀρραβωνιάστηκα...

—Πῶς, Νέλλη, παιδί μου;... Μὰ ἐσὺ εἶσαι πολὺ νέα ἀκόμα γιὰ νὰ σκέπτεσαι γιὰ γάμο...

—Βέβαια, μαμά... Μὰ ποιὸς σοῦ μίλησε γιὰ γάμο;

***

Ἀπὸ τὸ «Νιοῦ Θήατερ» :

—Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἔπαιξα τὸ «Ρωμαῖο καὶ τὴν Ἰουλιέττα», στὴ σκηνὴ ὅπου πεθαίνω δηλητηριασμένος, ἕνας ἀπὸ τοὺς θεατὰς λιποθύμησε... Τόσο εἶχα παίξει φυσικά...

—Ὤ! Ὤ!...

—Ναί, φίλε μου... Ἦταν ὁ πράκτωρ τῆς Ἑταιρείας, ποὺ τὴν προηγουμένη μοῦ εἶχε ἀσφαλίσει τὴ ζωή...

***

Ἀπὸ τὸ «Φούν» :

Ἄλλυ. — Ὄχι.... ὄχι... Δὲν θὰ παντρευτῶ παρὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ θάχη ζήσει πολὺ καὶ θάχη ὑποφέρει...

Τζάκ. — ... Κανέναν... χῆρο, τότε...

***

Ἀπὸ τὸ «Μίσσιγκαν Γκοργκόϋλ» :

Ὁ Χάρρυ καὶ ὁ Σμίθ ἔχουν κάποια φιλολογικὴ συζήτησι. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Χάρρυ, ὁ ὁποῖος ἔχει γράψει στὰ νειᾶτα του μερικὰ «πεζὰ ποιήματα», λέει θυμωμένος:

—Ὄχι, Σμίθ... Δὲν μπορεῖς νὰ κρίνης... Ἔγραψες ποτέ σου τὸ παραμικρό;

—Κουταμάρες! ἀπαντᾶ ὁ Σμίθ. Οὔτε αὐγὰ ἔχω γεννήσει ποτέ μου... κι' ὅμως μπορῶ νὰ κρίνω καλύτερα ἀπὸ μιὰ κότα ἂν εἶνε καλὴ μιὰ ὀμελέττα...

κάλεσε μεγάλη ἐντύπωσι στοὺς ἱστορικοὺς κύκλους τῆς Γερμανίας, εἶνε καὶ ἡ ἑξῆς: Ἕνας κύριος τρύπησε τὸ δάχτυλό του ἐλαφρότατα μὲ τὴν πέννα του. Στὸ χέρι του δὲν φαινόταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα μικροσκοπικὸ μαῦρο σημαδάκι. Λίγες μέρες πρὶν ὅμως εἶχε τύχει νὰ πεθάνη μιὰ κυρία ἀπὸ μόλυνσι προελθοῦσαν ἀπ' τὸ τρύπημα μιᾶς βελόνας. Ὁ κύριος λοιπὸν αὐτὸς εἶχε τὴν ἰδέα πὼς θὰ πέθαινε κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ... ἀσήμαντο τσίμπημα τῆς πέννας. Ὁ γιατρός του, γιὰ νὰ τὸν καθησυχάση, τὸν ἔστειλε σ' ἕναν καθηγητή. Μὰ κι' αὐτὸς δὲν παρατήρησε στὸ χέρι τοῦ πελάτου του οὔτε πρίξιμο, οὔτε τὸ ἐλάχιστο ἴχνος μολύνσεως. Μολαταῦτα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πέθανε μέσα σὲ λίγες μέρες ἀπὸ τὴν ἰδέα πὼς εἶχε πάθει μόλυνσι τοῦ αἵματος!

***

Ἕνα εἶδος ὑποβολῆς εἶνε καὶ τὸ «ξεμάτιασμα», τὸ γνωστὸ ὄχι μόνο στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη. Τὴν ἴδια βάσι ἔχουν ἐπίσης κι' ἡ διάφορες θαυματουργὲς θεραπεῖες, ἡ ὁποῖες ἐφαρμόζονται ἀπὸ ἐμπειρικούς, συχνὰ μάλιστα μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

Τὰ φάρμακα ποὺ δίνουν στοὺς ἀρρώστους τους οἱ ἐμπειρικοὶ αὐτοί, εἶνε ἀβλαβῆ καὶ ἐλάχιστα ἀποτελεσματικά. Μολαταῦτα, ὁ ἀσθενὴς θεραπεύεται χάρις στὴ δύναμι τῆς ὑποβολῆς.

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν τίποτε νὰ κάνουν μὲ τὴ θέλησι τοῦ ἀνθρώπου, μ' ὅλο ποὺ οἱ περισσότεροι νομίζουν ὅτι τὸ κάθε τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ θέλησι καὶ μονάχα ἀπ' αὐτήν. Ἀπεναντίας, ἡ σύγχρονος ψυχολογία καὶ μάλιστα ἡ γαλλικὴ σχολὴ τοῦ Νανσύ, ἐξεθρόνισε τὴ θέλησι ἀπὸ τὴν κυριαρχοῦσα θέσι ποὺ εἶχε πρὶν σχετικὰ μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου κι' ἔδωσε τὸ σκῆπτρο στὴ φαντασία. Ἀρκεῖ ἕνα μικρὸ παράδειγμα γιὰ νὰ ἀποδειχθῆ πόσο λίγη δύναμι ἔχει ἡ θέλησις: Ὅταν ἔχουμε ξεχάσει τὸ ὄνομα ἑνὸς γνωστοῦ μας, εἶνε ἀδύνατο νὰ τὸ θυμηθοῦμε ὅσο καὶ ἂν τὸ θέλουμε. Γιὰ νὰ τὸ βροῦμε, πρέπει νὰ δουλέψη ἡ φαντασία.

Μεγάλη, μεγίστη δύναμι ἔχει ἡ ὑποβολὴ στὸν ἔρωτα. Τὸ θέμα ὅμως αὐτὸ εἶνε ἀρκετὰ ἐκτεταμένο καὶ θὰ τὸ διαπραγματευθοῦμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΦΥΤΑ;

Κοιμοῦνται τὰ φυτά;

Στὰ παληὰ χρόνια, ἡ ἐρώτησις αὐτὴ θάκανε ἀστεία ἐντύπωσι. Σήμερα ὅμως ἐλύθη πλέον καὶ τὸ μυστήριο αὐτό. Τὰ φυτὰ ἀναταύονται τὴ νύχτα, κοιμοῦνται, ὅπως κοιμοῦνται ὅλα τὰ δημιουργήματα τοῦ καλοῦ Θεοῦ. Ἡ σχετικὴ ἀνακάλυψις ὀφείλεται στὸν μεγάλο Σουηδὸ φυσιοδίφη Λινναῖο.

Σὲ μιὰ σέρρα τοῦ κήπου του, στὴν Οὐψάλα, ὁ Λινναῖος καλλιεργοῦσε ἕνα λωτό, τὸν ὁποῖο πρόσεχε σὰν τὰ μάτια του. Μιὰ νύχτα ὅμως, περνῶντας κοντὰ στὴ σέρρα, εἶδε τὸ λωτό του δίχως λουλούδια! Καταλαβαίνετε πειὰ πόσο δυσάρεστη ἔκπληξι τοῦ προξένησε τὸ περιστατικὸ αὐτό. Τὸ ἴδιο πρωῖ εἶχε ἰδεῖ τὸ ἀγαπημένο του φυτὸ ἀνθισμένο. Ποιὸς λοιπὸν τὸ ἐλεηλάτησε;

Ὁ Λινναῖος γύρισε σπίτι του, λυπημένος καὶ μελαγχολικός, ὑποθέτοντας ὅτι κάποιος θὰ τοῦ εἶχε κλέψει τὰ λουλούδια τοῦ λωτοῦ του. Φαντασθῆτε ὅμως πάλι τὴ χαρά του, ὅταν τὸ πρωῖ τῆς ἄλλης μέρας βρῆκε τὸ ἀγαπημένο του φυτὸ ὁλάνθιστο!...

Ὁ Λινναῖος θέλησε νὰ ἐξηγήση τὸ μυστήριο αὐτό. Μάλις λοιπὸν ἐπῆρε νὰ βραδυάζη, πῆγε στὴ σέρρα κι' ἄρχισε νὰ παρακολουθῆ τὸν λωτό. Ἔτσι ἀνακάλυψε ὅτι τὸ ἴδιο τὸ φυτὸ ἔκρυβε τὰ λουλούδια του μόλις νύχτωνε, γιὰ νὰ τὰ ξαναβγάλη στὸ φῶς τὸ ἄλλο πρωΐ.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι τὰ φυτὰ κοιμοῦνται. Μερικὰ μάλιστα ἀπ' αὐτὰ παίρνουν τὴ νύχτα μιὰ εἰδικὴ θέσι: τὴ θέσι τοῦ ὕπνου των. Αὐτὸ μποροῦμε νὰ τὸ παρατηρήσουμε στὸ τριφύλλι, στὰ φασόλια, στὰ λούπινα, στὴν ὀξαλίδα (ξυνήθρα) καὶ σὲ πολλὰ εἴδη λουλουδιῶν.

Ἡ ὀξαλὶς εἶνε ἕνα μικρὸ φυτὸ τῶν δασῶν, μὲ λουλούδια ἄσπρα πρὸς τὸ ρόζ, καὶ μὲ φύλλα σὲ σχῆμα καρδιᾶς, ὅμοια κάπως μὲ τὰ φύλλα τοῦ τριφυλλιοῦ. Ἂν λοιπόν, στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως, κάνουμε ἕνα πρωῖ τὸν περίπατό μας μέσα σ' ἕνα δάσος, προτοῦ ἀκόμα βγεῖ καλὰ ὁ ἥλιος, θὰ παρατηρήσουμε ὅτι τὰ τρία φυλλαράκια, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται τὸ κυρίως φύλλο τῆς ὀξαλίδος, εἶνε γυρμένα πρὸς τὰ κάτω καὶ μαζεμμένα ὅλα μαζὶ σὲ σχῆμα ἀνεστραμμένου χωνιοῦ. Αὐτὸ συμβαίνει ἁπλούστατα, γιατὶ τὸ φυτὸ κοιμᾶται, γιατὶ δὲν ξύπνησε ἀκόμα.

Ἀλλὰ καὶ τὰ λουλούδια, ὅπως εἴπαμε, παίρνουν ὡρισμένη θέσι γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ κλείνουν τὸ βράδυ, γιὰ νὰ ξανανοίξουν τὸ πρωΐ. Ἡ μαργαρίτες μάλιστα, ὄχι μόνο κλείνουν, ἀλλὰ καὶ γέρνουν πρὸς τὴ γῆ.

Μὴ νομίσετε δέ, ὅτι δὲν ἔχουν καὶ τὰ φυτὰ τοὺς «ὑπναράδες» τους. Τὸ φυτὸν κισσάμπελος, ἐπὶ παραδείγματι, κοιμᾶται τόσο βαθειά, ὥστε τὸ πρωΐ ἀργεῖ ἀρκετὰ νὰ ξυπνήση.

Ποιὸς εἶνε ὁ σκοπός, γιὰ τὸν ὁποῖο τὰ φυτὰ παίρνουν μιὰ εἰδικὴ θέσι γιὰ τὸν ὕπνο τους; Ἀσφαλῶς θέλουν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ προφυλαχτοῦν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν ὑγρασία τῆς νύχτας. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως, ἀλλάζουν θέσι τὶς ὧρες ποὺ κοιμοῦνται καὶ γιὰ νὰ ξεκουράζωνται.

Ὅπως συμβαίνει γιὰ μᾶς, τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὰ φυτά, ὁ ὕπνος εἶνε μιὰ ἐπιβράδυνσις ὅλων τῶν λειτουργιῶν τῆς ζωῆς. Ὅλοι ξέρουμε ὅτι τὴν ἡμέρα τὰ φυτά, μὲ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ἀπορροφοῦν ἀπ' τὸν ἀέρα ἀνθρακικὸ ὀξὺ καὶ παράγουν ὀξυγόνο. Ἡ λειτουργία λοιπὸν αὐτὴ σταματάει τὴ νύχτα.

Ἐν τούτοις τὰ φυτὰ δὲν παύουν καθόλου ὅλη τὴ νύχτα νὰ ἀναπνέουν καὶ νὰ μεγαλώνουν.

Ἂν εἶνε βέβαιο ὅτι τὰ φυτὰ κοιμοῦνται, δὲν ἔπεται ὅμως ὅτι ὅλα τους κοιμοῦνται τὴ νύχτα μόνον. Ὑπάρχουν πολλὰ ἀπ' αὐτά, καὶ ἰδίως ἄνθη, τὰ ὁποῖα κοιμοῦνται τὴν ἡμέρα.

Ξέρουμε ὅλοι ὅτι στὴ ζωὴ τῶν λουλουδιῶν, καὶ ἰδίως στὴ γονιμοποίησί τους, παίζουν σπουδαῖο ρόλο ἡ πεταλοῦδες, ἡ μέλισσες, ἡ σφῆκες κι' ἄλλα διάφορα ἔντομα. Τὰ ἔντομα αὐτὰ ὅμως δὲν εἶνε ὅλα ἡμερόβια.

Ὑπάρχουν ἔξαφνα πεταλοῦδες, ἡ ὁποῖες ζοῦν μόνο τὴ νύχτα. Ἑπομένως καὶ τὰ λουλούδια ποὺ περιμένουν τὴν ἐπίσκεψί τους, ξαγρυπνοῦν ὁλονυχτίς, γιὰ νὰ κοιμηθοῦν διάφορες ὧρες τῆς ἡμέρας.

Ξέρετε ὅλοι βέβαια τὸ νυχτολούλουδο. Τὸ λουλοῦδι λοιπὸν αὐτὸ εἶνε ἕνας πρώτης τάξεως ξενύχτης. Ἀνοίγει τὰ πέταλλά του τὸ δειλινό, γιὰ νὰ τὰ ξανακλείση μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ἄνθη ποὺ ἔχουν τὶς ἐπιστημονικὲς ὀνομασίες «νυκτάγκο ὀρτένσις», «μιράμπιλις ζαλάπα», «σιλὲντ νοκτιφλόρα», κτλ.

Τὸ πιὸ νυκτόβιο ὅμως ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια εἶνε ὁ «κάκτος ὁ μεγαλανθής», ὁ ὁποῖος ἀνοίγει τὰ πέταλλά του λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.